

ಒಂದು ನಿಮಿಷದಿ ಮೊಲೆಯ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದು ಸೇರುವೆನಿಲ್ಲಿಗೆ...

ಆರ ಮೊಲೆಯನು ಕುಡಿಯಲಮ್ಮ...

ಆರ ಬಳಿಯಲಿ ಮಲಗಲಮ್ಮ...

ಖಂಡವಿದೆಕೋ... ಮಾಂಸವಿದೆಕೋ...

ಗುಂಡಿಗೆಯ ಬಿಸಿ ರಕ್ತವಿದೆಕೋ

ಚಂಡ ವ್ಯಾಘ್ರನೇ ನೀನಿದೆಲ್ಲವನುಂಡು ಸಂತಸದಿಂದಿರು...

ಸತ್ಯವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಿ ನಡೆದರೆ ಮೆಚ್ಚನಾ ಪರಮಾತ್ಮನು...

ಎನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಕ್ಕ ನೀನು

ನಿನ್ನ ಕೊಂದು ನಾನೇನ ಪಡೆವೆನು

ಎನ್ನುತಾ ಹುಲಿ ಹಾರಿ ನೆಗೆದು

ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವ ಬಿಟ್ಟಿತು.

ನೋಡ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅರ್ಬುದ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ಪುಣ್ಯಕೋಟಿಗೆ ಮನದ ತುಂಬಾ ನೋವಿನ ಕಾರ್ಮೋಡ ಕಟ್ಟಿ ಬೆಂಕಿಯ ಮಳೆಯಾಗಿ ಅವಳ ಮೈ-ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸುಡುತ್ತದೆ. ಒಡಹುಟ್ಟಕ್ಕ ಎಂದವನನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ಮಾತು ಈ ಪಾಪಿಯೆದೆಯಿಂದ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಪರಾಧ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಅವಳ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ಇರಿಯುತ್ತದೆ. ತನಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣತೆತ್ತ ತಮ್ಮನನ್ನು ಕಾಣಲು ಹುಚ್ಚುಹಿಡಿದವಳಂತೆ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಾ ಬೀಳುತ್ತಾ ಜಾರುತ್ತಾ ಮೈ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಗಾಯಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಹುಲಿ ಬಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಅರ್ಬುದನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗಿದೆ.

'ಕೃಮಿಸಿದೆ ಎಂದು ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳು ಓ ನನ್ನ ಸೋದರನೇ. ನೀ ಸಾಯುವಾಗ ನಾ ತಡೆಯಬೇಕೆತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಕೃಮಿಸು' ಎಂದು ಪುಣ್ಯಕೋಟಿ ಅರ್ಬುದನ ದೇಹದ ಮುಂದೆ ರೋದಿಸುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಲು ವಿಫಲಯುತ್ ನಡೆಸುತ್ತಾಳೆ. ದೇವಾನುದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಸೋಲುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ನೋವಿಗೆ ಕೂತಿರುವ ಹಕ್ಕಿಗಳೂ, ನಿಂತಿರುವ ನರಿ-ತೋಳಗಳೂ ಧ್ವನಿಗೂಡಿಸುತ್ತವೆ. ರೋದನ ದಿಕ್ಕುದಿಕ್ಕಿಗೂ ಹರಡುತ್ತದೆ. ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಜೆ ಅವಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತದೆ.

ಅರ್ಬುದನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಂದು ಹೋದ ಪುಣ್ಯಕೋಟಿಯನ್ನು ಅವಳ ಕಂದ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಗುತ್ತಾ, ಅಳುತ್ತಾ, ಜಿಗಿದು ಬಂದು ಮುಧ್ಧುಗರೆಯುತ್ತದೆ. ತಾಯಿ-ಮಗು ಇಬ್ಬರೂ ಮರುಜನ್ಮ ಪಡೆದವರಂತೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಅಳುತ್ತಾರೆ. ಸುತ್ತ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಓರಗೆಯ ಗೋವುಗಳಾದಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಲ್ಲೂ ನೀರು. ಪುಣ್ಯಕೋಟಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಆಗಸವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ, 'ನೀನಷ್ಟು ಕ್ರೂರಿ ಭಗವಂತ. ಪ್ರಾಣ ಕೊಡುವ ತಮ್ಮನನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು, ಸಂತಸ ಕೊಡುವ ಕಂದನನ್ನು ಮರಳಿಕೊಟ್ಟೆ' ಎಂದು ಪುಣ್ಯಕೋಟಿ ಕಂದನನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಮುದ್ದಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಕೊರಳು ಕೊಟ್ಟು, ಕೊರಳು ಸವರಿ ಮೊಲೆ ನೀಡಿ ಮೈಗೆ ಒರಗುವಂತೆ ಮಲಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮೆದುವಾಗಿ ಬಾಲದಿ ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಕಂದನನ್ನು ಮಲಗಿಸಿದ ಪುಣ್ಯಕೋಟಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲ. ಹೊರಕಾಟ, ಕನವರಿಕೆ, ಆಕೆಗೆ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಕಾಡಿವೆ. ಬಂಡೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಆ ಮೂರು ಮರಿಗಳು ಯಾರವು? ಅವು ಏಕೆ ನಾನು ಹೋದಾಗ ದೂರಕ್ಕೆ ಓಡಿ ಮರೆಗೆ ನಿಂತವು? ಅವು ಏಕೆ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಿದ್ದವು? ಆ ಧ್ವನಿ... ಆ ಹುಲಿಮರಿಯ ಧ್ವನಿ... ಮಾಂಸ ತರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೋದೆಯಲ್ಲಪ್ಪಾ... ನಿಮಗಿನ್ನೂ ಬೇಟೆ ತಿಳಿಯದು ಎಂದಿದ್ದೆ, ಅಮ್ಮ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಕರೆದಳೇ ನಿನ್ನ? ಎದ್ದೇಳಪ್ಪಾ... ನಾವಿನ್ನು ಎಂದೂ ಮಾಂಸ ಕೇಳಿವು... ಹಸಿವೆಯೆಂದು ಎಂದೂ ಹೇಳಿವು... ಎದ್ದೇಳಪ್ಪಾ... ಪುಣ್ಯಕೋಟಿ ತಟಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು. ಆಕೆಯ ಕಂದ, 'ಯಾಕಮ್ಮ?' ಎಂದಿತು. 'ನಾನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀ ಯಾರಲ್ಲಿ ಹಾಲುಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದೆ?' ಕಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿತು.

ಪುಣ್ಯಕೋಟಿಗೆ ಕೊಳಲನಾದ ಕೇಳಿತು. ಸೂರ್ಯ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಸೀಟಿಯೊಡೆಸುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಾ ತಾನೂ ಎದ್ದು ಬಂದ. ಹುಲಿ ಸತ್ತ ನಂತರದ ಎರಡು...